

Az új alapszervezetek a saját körükön belül jól, de végülis elszigetelten működtek. A "közhasznú" akcióknak nem volt kisugárzásuk a karra, és az még a Gondolat-jelre is elmondható. A bázisteremtés szempontjából különösen az elsősorban nál tragikus a helyzet. A kari vezetőségnek jobban kellett volna tudatosítani az alapszervezetek felelősségét "kifelé", mivel a közhasznuvá-tétel valójában az volt érdekük.

K: Más téma: sokan úgy tartják, hogy az új ösztöndíj-rendszer kialakításában ismét megmutatkozott a KISZ politikai "súlytalansága"...

V: A megítélés nem ilyen egyértelmű. A KISZ-nek a minisztériumi javaslat revíziójával olyan kritikákat is magára kellett vennie, ami nem őt illethetné, hanem azt a döntést, amely ilyen kevés pénzt állapított meg. A KISZ nem számolt arra, hogy ennyi pénzből nem lehet érvényesíteni a jónak ítélt elveket. PL. egyszerre érvényesíteni azt, hogy mindenki jobban járjon és hogy jobban díjazták a kiemelkedőket. Ennyi pénzből rendkívül kevés csoport differenciált a karon élesen: mindenki kapott 50 Ft-ot /!/, és nem volt sehol 300-nál nagyobb emelés.

K: Véleményed szerint, felveszi-e a programjába a KISZ KB, hogy legyen nagyobb az elosztandó pénzeszeg?

V: Ha felveszi is, nem tudom, hogy mennyire tudja végigvinni. De nem hiszem, hogy ezt a kérdést /"több pénzt!" / a KISZ KB programszerűen vállalná.

K: Köszönöm a beszélgetést.

/ készítette: Hévízi Ottó /

A fenti riporthoz szeretnék néhány megjegyzést fűzni. Véleményem szerint a kari agit.prop. munka ilyenfajta megközelítése nem helytálló.

1. Az agit.prop.munka a politikai munkának csak egy része, és épp az a terület, amelyen = 2-3 kari vezetőségi tag erőfeszítése révén egyáltalán munka folyt.

2. Az agit.prop. munka ilyen jellegű középpontba állítása, hangsúlyozása az új folyamán nem történt meg. A figyelem középpontjában köztudottan az érdekvédelem áll.

3. Ez a terület az, ahol éveken át viszonylag egyenletes, elfogadható színvonalú tevékenység folyt. Ezért az agit.prop. munkát érintő megállapítás utólagos önkényes minősítésnek tűnik.

Kalmár Melinda

Álságos idők
/kari küldöttgyűlés 1982/

Nem a formák be nem tartásáról, nem a szabálytalanságokról és nem a spontán kádó demokráciáról...

A küldöttgyűlésen felszólalók jó része az egyikük által bejelentett csődöt fogadta el kulcsszóként, kulcsjelenségként. A vita gyorsan végigfutott a lehetséges és kimondható variációkon: a kari KISZ-vezetőség csődje, KISZ-tagságuk csődje, a KISZ csődje. Az így meghatározott sorból kimaradt: politikai magatartásunk - remélhetően átmeneti - csődje.

Ennek felismerése a következőketesen politikai magatartás szintjén már kötelező. Ha a KISZ-szervezet csődje igaz, akkor annak bejelentésénél tovább nem jutunk. Még viszonylag egzakt megközelítés sem született a csőd okáról, az ifjú

szervezet csődjének egyéb vonatkozásairól még inkább nem. Nem es ett szó arról, hogy milyen társadalmi, politikai megfontolások tartják mestergégesen életben ezt a szervezetet.

A hallgatásnak egyik - nem a legfontosabb, de nem lényegtelen - oka lehet, hogy nem tudunk még kialakítani egy olyan nyelvezetet sem, amely politikai érdekeket eredményesen képviselni tudna anélkül, hogy annak kitapintható igazságtartalma a semmibe veszne a párbeszéd során.

A másik alternatíva szerint csődről szó sincs. De erre sem hangzottak el elfogadható érvek. Az biztos, hogy a felelősség kérdése sem a csődbejelentő magatartás, sem más politikai cselekvő formákat kereső magatartás esetében nem kerülhető ki. / A csődbejelentő magatartás kétféle lehet: 1. tényleges csődöt jelentek be, és nem tudok /akarok továbblépni, 2. nem létező/vagy általam nem érzékelt, "hallomásból" ismert csődnek adok hangot/. A tényektől függetlenül mindegyik magatartásforma egyszerre létezhet.

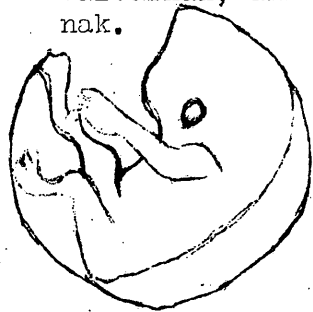
Kinek tartozom felelősséggel?

Önmagamnak, másoknak, másoltnak. Az első kettő optimális esetben együtt létezik az ember erkölcsi értékrendszerében, az utóbbi mint absztrahált fogalom jelenik meg / KISZ-szervezet, társadalmi érdek, internacionalizmus stb./, legtöbbször eltorzult, elterzített normákkal. Az eredeti, és a megváltozott jelentés, az absztrakció nevében támasztott követelmények, és a józan ész megfontolásainak egyidejű létezése kettős értékrendszert eredményez. És fordítva: a kettős értékrendszer kettős fogalomrendszert. Ez pedig szükségszerűen zsákutcás-jellegű stratégiát. Így kerülhetek abba a helyzetbe, hogy látszólag ugyanannak az értékrendszernek a nevében támogatnék valakit/valakiket, amelyekre hivatkozva ugyanakkor nyilvánosan el kell ítélnem. És ha valós, vagy vélt érdekeimet az adott rendszeren belül képviselni akarom, el is fogom ítélni.

A mechanizmus

Ha elfogadom, hogy a társadalom működéséről valott nézeteket, fogalmakat nem értelmezhetem újra, mert azok állandóak, vagy előre megtervezett módon változnak, akkor ez egy "zéró összegű játszma", amelyben csak vesztesek vannak.

Ha ezt nem fogadom el, akkor új, lehetséges alternatívákat és megengedhető kompromisszumokkal szövetségeket keresek. És nem a saját magunk vagy mások által tehetetlenül vagy tudatosan előretolt személyekre összpontosítom a figyelmet, mert így elhullanak legjobb-jaink...

Kalmár Melinda